Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 279 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS**
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 september 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEN BOGAERDE *loco* advocaat V. CHRISTIAENS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 26 februari 2026 wordt verzoeker vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge met het oog op zijn verwijdering naar zijn land van herkomst.

Op 15 april 2026 dient hij een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 27 mei 2026 via een videoconferentie.

Op 5 juni 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd op 24 juni 2026 met arrest nr. 349 008 omdat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 27 mei 2026 via videoconferentie werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag.

Op 24 juli 2026 wordt verzoeker opnieuw gehoord door het CGVS, ditmaal op de plaats van zijn verblijf, met name het gesloten centrum van Brugge.

Op 4 augustus 2026 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op […] 1988 in Kairouan in Tunesië. In 2006 verhuisde u naar Italië, waar u uw middelbare diploma behaalde. U kreeg er in 2013 een zoon. U verbleef legaal in Italië tot 7 januari 2019, toen u terugkeerde naar Tunesië. In Tunesië verhuurde u woningen, opslagplaatsen en voertuigen, en verkocht u kleding. U verhuurde een opslagplaats aan K.M., die er kleding verkocht.

Uw vader was expert in edelstenen. Hij overleed in 2014. U was in februari 2021 bezig met renovatiewerken in de woning van uw ouders, en ontdekte er vier stenen en een diamant. U bracht ze naar een lab om ze te laten onderzoeken door een expert. De expert informeerde zijn neef, een beruchte politiechef genaamd M.a.A., over deze waardevolle stenen. De politiechef kwam naar uw woning en eiste de helft van de stenen op. U weigerde. Hij kwam vervolgens meerdere keren per week naar uw woning, de woningen van uw familieleden en de eigendommen die u verhuurde om u te bedreigen en de stenen te zoeken. Ook stopte hij de chauffeurs van vrachtwagens die u verhuurde, en nam hij hun ladingen in beslag.

Toen u op een nacht in begin mei 2021 op de baan was met uw motor reed hij u aan met zijn voertuig. U ging naar de politie om klacht in te dienen, maar daar ontkende men dat politiechef M.a.A. betrokken zou kunnen zijn geweest. U ging later een klacht indienen bij het ministerie, waar men luisterde naar uw verhaal maar geen verslag werd neergeschreven.

Uit vrees voor de dreigementen van politiechef M.a.A. reisde u op 4 juni 2021 op illegale wijze terug naar Europa. U woonde er zonder verblijfsdocumenten zes maanden in Italië en drie maanden in Frankrijk. U kwam op 15 maart 2022 toe in België.

In november 2021 overleed uw moeder aan een hartaanval, nadat zij onder druk werd gezet door politiechef M.a.A. bij een bezoek aan de familiewoning. Rond 2024 of 2025 reed uw broer in de wagen van u en uw voormalige echtgenote, en werd hij door de politiechef aangereden.

In 2023 meldde één van de werknemers van uw huurder K.M. aan de ordediensten dat er drugs en sigaretten aanwezig waren in de opslagplaats. De naam van deze werknemer is I.a.A. De politie voerde een huiszoeking uit en stelde vast dat dit het geval was. Politiechef M.a.A. zette informant I.a.A. onder druk om te verklaren dat u weet had van de drugspraktijken die in uw eigendom plaatsvonden. Politiechef M.a.A. schreef ook neer in een rapport dat u opgeroepen werd voor een gehoor, maar niet kwam opdagen. In 2024 werd u veroordeeld tot 10 jaar gevangenisstraf bij verstek. De tegenpartij ging in beroep, en u werd hierna tot 20 jaar gevangenisstraf veroordeeld bij verstek.

U werd vastgehouden in de gevangenis van Brugge van 11 februari 2024 tot 25 juni 2024, wanneer u veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel voor vijf jaar wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. Tussen november 2023 en 26 februari 2026 werd u meermaals door de politie geïntercepteerd voor strafbare feiten waaronder doodslag en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. U wordt vanaf 26 februari 2026 tot op heden vastgehouden in het gesloten centrum te Brugge. Op 15 april 2026 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw Tunesische huwelijksakte, een dagvaarding bij de rechtbank van Eerste Aanleg in Kairouan in verband met uw scheiding; documenten in verband met uw veroordeling in Tunesië; een brief van M.M. en twee medische attesten van haar; een attest van Brussels Art Laboratory over de afgifte van stenen voor een analyse; een screenshot van uw sociale

media met foto's van stenen; foto's van de stenen; een medisch attest, opgesteld op 27 februari 2026 door Dr. J.W. in verband met een snijwonde aan uw handpalm; een voorschrift voor kinesitherapie, opgesteld op 20 april 2026; een audiofragment van een gesprek tussen twee personen in het Arabisch; identiteits- en verblijfsdocumenten van uw familieleden in Tunesië en Italië, uw identiteits- en verblijfsdocumenten van Tunesië en Italië; de overlijdensaktes van uw ouders; en documenten en een foto van uw eigendommen in Tunesië.

Op 5 juni 2026 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 juni 2026 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS omdat uw persoonlijk onderhoud georganiseerd werd via videoconferentie, en in het licht van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 73/2026 van 18 juni 2026 aldus werd afgenomen op een onwettige wijze zonder voldoende wettelijke basis en zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, hetgeen raakt aan de kern van de procedure.

Op 24 juli 2026 werd een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde op 27 mei 2026 een medisch attest neer waarin staat dat u op 27 februari 2026 een zwaar geïnfecteerde snijwonde aan uw handpalm had (documenten 5 en 7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 24 juli 2026 overhandigde u een voorschrift voor kinesitherapie van 20 april 2026 (document 7) en voegde u toe dat u door de verwonding aan uw handpalm een permanente verlamming van twee vingers opliep en u aan het wachten bent op een operatie (NPO, p. 3). U verklaarde zich goed te voelen en in staat te zijn om het interview af te leggen (NPO, p. 3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen en hier onrechtmatig verbleef, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend tot u werd vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op repatriëring, en dit om de uitvoering van uw repatriëring uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U probeerde de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden, waarmee uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang komt.

• U legde tegenover de Belgische autoriteiten frauduleuze verklaringen af over verschillende essentiële elementen verbonden aan uw identiteit en afkomst. Uit uw dossier blijkt dat u gebruik heeft gemaakt van verschillende namen, geboortedata en nationaliteiten (zie "Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats" d.d. 16.04.2026, p. 1 en "Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering", d.d. 26.02.2026, p. 1-4). Uw identiteit is een cruciaal element van een verzoek om internationale bescherming en is onlosmakelijk verbonden met uw vluchtmotieven. Uw verklaringen dat u deze valse identiteiten gebruikte omdat u bang was gedeporteerd te worden naar Tunesië waar u ten onrechte veroordeeld werd kunnen niet overtuigen (NPO, p. 6).

Er wordt immers gewezen op uw gebrek aan pogingen sinds uw aankomst in Europa in maart 2021 om uw verblijf te legaliseren (zie infra), wat niet in overeenstemming te brengen valt met een persoon die een gegronde vrees koestert in zijn land.

• U bent inconsistent over uw verblijf in België. Toen u werd geïntercepteerd en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge verklaarde u dat u sedert twee jaar in België verbleef (zie "Beslissing tot het

vasthouden in een welbepaalde plaats" d.d. 16.04.2026, p. 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 24 juli 2026 verklaart u dat u sinds 15 maart 2022 in België verblijft (NPO, p. 10), wat dus overeenkomt met een verblijf van meer dan vier jaar.

- *Tijdens een interview door de politie Blankenberge-Zuienkerke (zie "formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling (geldig Dublinakkoord)" op 12 oktober 2023) verklaarde u Spaans te spreken en via Marokko en Spanje te zijn gereisd. Hier rept u met geen woord over tijdens uw aanvraag tot internationale bescherming, en u bevestigt nooit in andere landen dan Italië, Frankrijk en België te hebben verbleven (NPO, p. 10).*

Uw gedrag is niet in overeenstemming te brengen met het bestaan van een nood aan internationale bescherming

In de eerste plaats dient vastgesteld te worden dat u na uw vertrek uit Tunesië in juni 2021 jarenlang in Europa hebt verbleven zonder te proberen om uw verblijf er te legaliseren. U verbleef eerst zes maanden in Italië en daarna drie maanden in Frankrijk maar u hebt in deze landen niet om internationale bescherming verzocht (NPO, p. 10, 11). U stelt dat u dit niet deed omdat u de kans niet kreeg en omdat u nog niets over de rechtszaak had gehoord en dus geen weet had van dit probleem (NPO, p. 10). Dit kan niet overtuigen: u was immers reeds slachtoffer van herhaaldelijke dreigementen en huiszoekingen van politiechef M.a.A., alsook een aanrijding, die ervoor zorgden dat u uw land moest ontvluchten, los van uw latere veroordelingen in drugszaken (NPO, p. 11). Bovendien kan u niet verklaren waarom u in België dan wel een verzoek om internationale bescherming indiende en niet in de andere Europese landen. Uw opmerkingen dat u daarvoor nog niets wist over het probleem en dat België betere rechten en wetten heeft (NPO, p. 10) zijn hiervoor geen verklaring.

Ook in België diende u uw verzoek tot internationale bescherming flagrant laattijdig in, namelijk meer dan vier jaar na uw aankomst. U kwam op 15 maart 2022 naar België (NPO, p. 10, 11). U werd op 26 februari 2026 vastgehouden in het gesloten centrum te Brugge met het oog op verwijdering. Op 14 april 2026 werd u in kennis gesteld dat er op 17 april 2026 een repatriëringsvlucht voor u stond ingepland. Pas op 15 april 2026 diende u uw verzoek in (zie "Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats" d.d. 16.04.2026, p. 1-2). Deze feiten doen vermoeden dat u uw verzoek indient louter om de uitvoering van uw verwijdering uit te stellen of te verijdelen. U gevraagd naar de redenen van uw laattijdig verzoek zegt u dat u vreesde gedeporteerd te worden naar uw land (NPO, p. 10), wat echter net een reden zou zijn om zo snel mogelijk na uw aankomst in België om bescherming te verzoeken. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u het niet eerder deed omdat u nog niet over alle documenten beschikte (NPO, p. 22), wat niet kan overtuigen.

Daarnaast blijkt ook dat u in het verleden niet hebt meegewerkt met de Belgische asielinstanties. U gaf geen gevolg aan de verschillende beslissingen om het grondgebied te verlaten en u gaf geen gevolg aan de uitnodiging voor een gesprek met een ICAM-coach op 16 november 2023 (zie "Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats" d.d. 16.04.2026, p. 1-2).

Er kan verder ook geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met politiechef M.a.A. en uw onterechte veroordeling tot 20 jaar gevangenisstraf.

- *De bewijzen van de veroordeling die u neerlegt (documenten 2 en 12) betreffen slechts onvolledige kopieën van deels handgeschreven en moeilijk leesbare uitspraken door het Hof van Beroep van Kairouan en de Rechtbank van Eerste Aanleg in Kairouan. Ook de documenten van uw eigendommen in Tunesië zijn allemaal kopieën (document 13). Kopieën bieden geen waarborg inzake authenticiteit, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, temeer gezien uw lage algemene geloofwaardigheid (zie supra).*

• *Uw stelling dat deze strafrechtelijke veroordeling onterecht zou zijn geweest is een louter blote bewering van uwentwege. U legt een audiofragment neer waarin de politiechef u bedreigde en u legt een getuigenis neer van I.a.A. waarin hij schrijft dat hij onder dwang tegen u had getuigd (documenten 2, 12 en 6). Ook zou u een video bezitten waarin I.a.A. verklaart dat hij onder druk werd gezet om valse verklaringen over u af te leggen (NPO, p. 5). Aangezien dergelijke stukken gemakkelijk in scène kunnen worden gezet, kan hier slechts een beperkte bewijswaarde aan worden toegekend. Ze dienen daarom beoordeeld te worden in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op uw vluchtmotieven, die in casu niet geloofwaardig worden bevonden.*

• *U legt geen bewijs neer van uw afgifte van de stenen aan de expert in Kairouan. Uit de foto's, uw post op sociale media en uw attest van afgifte van vijf stenen bij het Brussels Art Laboratory (document 4) blijkt dat u enkele waardevolle stenen bezit en liet onderzoeken in België, doch kan hieruit niet blijken dat u deze ook liet onderzoeken in het lab in Kairouan. Dat u geen bewijs kan voorleggen van de onderzoeken in het lab in Tunesië waardoor politiechef M.a.A. getipt werd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen, te meer omdat u zelf verklaarde een certificaat van afgifte te hebben verkregen van het lab in Kairouan (NPO, p. 20).*

• *Het is weinig aannemelijk dat u en uw familieleden pas in 2026 een advocaat inschakelden om u bij te staan in Tunesië. Zo zegt u tijdens het interview voor het CGVS op 24 juli 2026 dat u ongeveer een maand eerder voor het eerst in contact werd gebracht met een advocaat die door uw familie aangesteld werd (NPO, p. 5, 6). Nochtans was er al veel eerder een aanleiding om juridische bijstand te verzoeken; u werd immers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar, mede doordat u geen gevolg gaf aan de convocatie en de (valse) verklaringen van politiechef dat u zich nog in het land bevond (NPO, p. 5, 11). Gevraagd waarom u geen advocaat inschakelde na uw eerste veroordeling legt u dit niet uit, en antwoordt u dat niet u, maar uw familie een advocaat in dienst nam (NPO, p. 19). Ook wanneer u wordt gevraagd of u vanuit het buitenland probeerde om een advocaat te contacteren zegt u slechts dat u toch niets kon doen en dat de rechter de verklaringen van politiechef M.a.A. geloofde dat u nog in het land was (NPO, p. 19). Deze uitleg kan niet verklaren waarom u en uw familieleden dan anno 2026 juridische bijstand verzochten, nadat u ook in beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u en uw familieleden in een goede financiële situatie verkeerden, waardoor aangenomen kan worden dat jullie reeds in de mogelijkheid waren om een beroep te doen op een advocaat vanaf het begin van uw gerechtelijke problemen (NPO, p. 8, 9).*

• *Uw houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging. Zo was u vóór uw eigen problemen met politiechef M.a.A. op de hoogte van zijn reputatie en macht (NPO, p. 16). U verklaart dat hij een welgekend persoon is omdat hij tijdens het bewind van president Ben Ali mensen folterde, hij een rol speelde bij een veelbesproken moord, en hij betrokken was bij omkoping en alle mogelijke vormen van corruptie (NPO, p. 15, 16). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u, nadat hij u sinds februari 2021 begon te bedreigen en frequent de woningen van u en uw familieleden en uw eigendommen begon te doorzoeken, zich er pas begin mei 2021 bewust van werd dat hij het ernstig meende nadat hij u aanreed, zoals u verklaart (NPO, p. 21). Van een persoon die reeds bekend was met het gewelddadig verleden van politiechef M.a.A., kan verwacht worden dat hij deze bedreigingen vanaf het begin ernstig zou hebben genomen.*

• *U legt inconsistente verklaringen af over de bewoning van de familiewoning waar u de stenen en diamant vond. Eerst stelt u dat uw moeder in november 2021 overleed aan een hartaanval omwille van de aanhoudende bezoeken van politiechef M.a.A. aan de familiewoning (NPO, p. 5). Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat zij er in die periode nog verbleef. Later stelt u echter dat uw beide ouders reeds overleden waren, met de sluiting van de familiewoning als gevolg, toen u er in februari 2021 renovatiewerken uitvoerde (NPO, p. 11, 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat uw moeder al zeker sinds 2019 bij uw zus woonde omdat ze ziek en oud was (NPO, p. 13). Deze uitleg is onverenigbaar met uw eerdere verklaringen over de bezoeken van politiechef M.a.A. aan de familiewoning anno 2021 en het verband met de dood van uw moeder.*

• *U legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de expert van het lab zijn familielid contacteerde. U stelt initieel dat de expert politiechef M.a.A. inlichtte over de stenen en de diamant tijdens de periode dat uw stenen in het lab waren (NPO, p. 15). Gevraagd waarom zij toen niet gewoon de stenen in beslag namen, gezien de macht van de politiechef, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat de expert politiechef M.a.A. pas informeerde nadat u de stenen was gaan ophalen in het lab (NPO, p. 20). Dat u uw verklaringen aanpast na confrontatie brengt de geloofwaardigheid van uw problemen verder in het gedrang.*

• *Uw verklaringen over de onderdrukking van de informant I.a.A. zijn tegenstrijdig met zijn eigen geschreven verklaring. Zo stelt u dat hij onder druk werd gezet door politiechef M.a.A. om te verklaren dat u weet had van de drugsmisdrijven die in uw huurwoning plaatsvonden (NPO, p. 16). In zijn geschreven*

getuigenis staat echter dat hij gedwongen en omgekocht werd door K.a.M.S.B., de huurder van het magazijn waar de drugs werden gevonden, om u te beschuldigen in de drugzaak (documenten 2 en 12). In zijn getuigenis vermeldt de informant nergens enige druk door of betrokkenheid van politiechef M.a.A.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, b) van Verordening (EU) 2024/1347 loopt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin wijzigen. De identiteits-en verblijfsdocumenten van u en uw familieleden (documenten 8 en 9) staven elementen van uw identiteit, gezinssamenstelling en de (eerdere) verblijfsplaatsen van u en uw familieleden, elementen die door het CGVS niet worden betwist. Evenmin trekt het CGVS uw huwelijk en scheiding, en de overlijdens van uw ouders (documenten 1, 10 en 11) in twijfel. In de brief van M.M. schrijft ze dat jullie willen trouwen en dat u bij haar was ingetrokken in Oostende. In haar medische attesten staat dat zij zich mentaal en fysiek onwel voelt door een gebeurtenis die met u te maken had (document 3). Gevraagd waarom u deze documenten neerlegde, antwoordt u dat dat deed omdat u na uw vrijlating uit het gesloten centrum bij haar zou willen gaan wonen (NPO, p. 21), waaruit geen link met uw problemen in Tunesië afgeleid kan worden. Documenten 2, 4, 5, 6, 7,12, en 13 werden reeds besproken.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 15 c) van Verordening (EU) 2024/1347. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.
Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, bij artikelen 20 en 21 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026) werden opgeheven. De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) van Verordening (EU) 2024/1347.

4.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch dat hij bij een terugkeer naar Tunesië een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing is gebaseerd op volgende pertinente gronden:
(I) Verzoeker heeft de Belgische autoriteiten op intentionele wijze proberen te misleiden, waarmee zijn gehele geloofwaardigheid in het gedrang komt:
(a) Hij legde tegenover de Belgische autoriteiten frauduleuze verklaringen af over verschillende essentiële elementen verbonden aan zijn identiteit en afkomst: hij maakte met name gebruik van verschillende namen, geboortedata en nationaliteiten;
(b) Hij legde inconsistente verklaringen af over zijn verblijf in België;
(c) Hij legde inconsistente verklaringen af over de andere EU-lidstaten waar hij zou hebben verbleven;
(II) Verzoekers gedrag is niet in overeenstemming te brengen met het bestaan van een nood aan internationale bescherming:
(a) Na zijn vertrek uit Tunesië in juni 2021 heeft verzoeker jarenlang in Europa verbleven zonder te proberen om er zijn verblijf te regulariseren: hij verbleef eerst zes maanden in Italië en daarna drie maanden in Frankrijk zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen;
(b) Ook in België diende hij zijn verzoek om internationale bescherming flagrant laattijdig in, namelijk meer dan vier jaar na zijn aankomst: verzoeker kwam naar België op 15 maart 2022 maar diende pas op 15 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in nadat hij op 26 februari 2026 werd vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op zijn verwijdering en op 14 april 2026 in kennis werd gesteld van de geplande repatriëringsvlucht op 17 april 2026;
(c) In het verleden heeft verzoeker ook niet meegewerkt met de Belgische autoriteiten: hij gaf geen gevolg aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, noch aan de uitnodiging voor een gesprek met een ICAM-coach op 16 november 2023;
(III) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met politiechef M.a.A. en aan zijn veroordeling tot 20 jaar gevangenisstraf:
(a) Er kan geen bewijswaarde worden toegekend aan de voorgelegde stukken ter staving van zijn veroordeling en van zijn eigendommen in Tunesië, temeer gezien zijn lage algemene geloofwaardigheid;
(b) Verzoekers stelling dat zijn strafrechtelijke veroordeling onterecht zou zijn, is een louter blote bewering: aan de voorgelegde stukken (audiofragment, getuigenis) kan slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend vermits deze gemakkelijk in scène kunnen worden gezet;
(c) Verzoeker legt geen bewijs neer van de afgifte van de stenen aan de expert in Kairouan, hoewel hij zelf verklaarde een certificaat van afgifte te hebben verkregen van het lab: het feit dat hij geen bewijs kan voorleggen van de onderzoeken in het lab in Tunesië waardoor politiechef M.a.A. getipt werd, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn problemen;

(d) Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker en zijn familieleden pas in 2026 een advocaat inschakelden om hem bij te staan in Tunesië terwijl er al veel eerder aanleiding was om juridische bijstand te verzoeken: verzoeker werd immers in 2024 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar en, in beroep, tot een gevangenisstraf van 20 jaar;
(e) Verzoekers houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging: van verzoeker die reeds bekend was met het gewelddadig verleden van politiechef M.a.A. kan verwacht worden dat hij de bedreigingen vanaf het begin ernstig zou hebben genomen;
(f) Verzoeker legt inconsistente verklaringen af over de bewoning van de familiewoning waar hij de stenen en de diamant vond en over de bezoeken van politiechef M.a.A. aan deze familiewoning en het overlijden van zijn moeder;
(g) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de expert van het lab politiechef M.a.A. contacteerde;
(h) Verzoekers verklaringen over de onderdrukking van de informant I.a.A. zijn tegenstrijdig met de eigen geschreven verklaring van die persoon;

(IV) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen;
(V) Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

4.3. Inzake de vaststelling dat verzoeker op intentionele wijze heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden en de vaststelling dat zijn gedrag niet in overeenstemming te brengen is met het bestaan van een nood aan internationale bescherming, wordt in het verzoekschrift volgende repliek gegeven:
“Het is correct dat verzoeker verschillende identiteiten (namen/geboortedata) heeft gebruikt, dit om zichzelf te beschermen. Hij was namelijk bevreesd dat hij in België geïdentificeerd zou worden, waarna hij gedeporteerd zou worden naar Tunesië, waar hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van maar liefst 20 jaar. Door een valse identiteit te gebruiken kon hij onder de radar blijven van de Tunesische justitie en in veiligheid blijven. Echter was verzoeker wel genoodzaakt klare wijn te schenken naar aanleiding van zijn aanvraag tot internationale bescherming. Om dezelfde reden gaf verzoeker initieel verkeerde informatie over de duurtijd van zijn verblijf in België of zijn taal. Hoe sneller hij geïdentificeerd werd, hoe sneller verzoeker in de problemen zou kunnen komen in zijn land van herkomst.”

De Raad acht deze repliek geen dienstig verweer. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk of zo snel mogelijk na zijn aankomst in Europa/België ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande zijn beschermingsmogelijkheden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker naliet dit te doen, dat hij sinds 15 maart 2022 in België verblijft, dat hij van 11 februari 2024 tot 25 juni 2024 in de gevangenis van Brugge verbleef, dat hij tussen november 2023 en 26 februari 2026 meermaals in contact kwam met de Belgische autoriteiten maar op geen enkel moment een nood aan internationale bescherming aangaf en pas een beschermingsverzoek indiende op het moment dat hij werd vastgehouden met het oog op een verwijdering naar zijn land van herkomst en er een repatriëringsvlucht gepland was, ondermijnt op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging. De Raad wijst er verder op dat van een verzoeker, die de hulp en bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij deze autoriteiten in vertrouwen neemt door, onder meer, inzake zijn identiteit eerlijke verklaringen af te leggen. De omstandigheid dat verzoeker bij herhaling de Belgische autoriteiten heeft proberen te misleiden omtrent zijn identiteit, zoals genoegzaam blijkt uit de stukken in het administratief dossier en door verzoeker niet wordt betwist, ondermijnt opnieuw op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging. Het houdt geen steek dat verzoeker meermaals frauduleuze verklaringen aflegt omtrent zijn naam, geboortedatum en nationaliteit in de hoop niet teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst uit vrees voor zijn vermeende problemen aldaar, maar wel nalaat internationale bescherming aan te vragen. De vaststelling dat verzoeker in het verleden herhaaldelijk de Belgische autoriteiten heeft proberen te misleiden aangaande zijn identiteit is wel degelijk van aard om zijn algemene geloofwaardigheid in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te schaden. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door verzoekers keuze om na het indienen van zijn beschermingsverzoek plots wel open kaart te spelen over zijn identiteit en inzage te geven in zijn identiteitsdocumenten.

4.4. Inzake de vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent zijn beweerde problemen met politiechef M.a.A. en zijn veroordeling tot 20 jaar gevangenisstraf, tracht verzoeker vijf motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

4.4.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

4.4.2. Inzake het feit dat verzoeker geen bewijs neerlegt van de afgifte van de stenen aan de expert in Kairouan, wordt in het verzoekschrift volgende repliek gegeven:
“Het laboratorium in Kairouan had verzoeker weldegelijk een bewijs van afgifte van de stenen bezorgd. Op hetzelfde moment werd aan verzoeker gevraagd om een aanzienlijke som over te schrijven naar het labo voor de uitvoering van het onderzoek. Enkele dagen later, vóór de storting van deze som, is de politiechef M.a.A. bij verzoeker langsgekomen om een verkoop van de stenen voor te stellen. Verzoeker heeft daarop de stenen terug opgehaald in het labo, zonder dat er effectief een onderzoek op werd uitgevoerd.”

Deze repliek geeft nog steeds geen valabele verklaring waarom verzoeker het bewijs van afgifte van de stenen aan de expert in Kairouan niet voorlegt terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift uitdrukkelijk verklaart een certificaat van afgifte te hebben ontvangen van het lab in Kairouan. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld: “*U legt geen bewijs neer van uw afgifte van de stenen aan de expert in Kairouan. Uit de foto’s, uw post op sociale media en uw attest van afgifte van vijf stenen bij het Brussels Art Laboratory (document 4) blijkt dat u enkele waardevolle stenen bezit en liet onderzoeken in België, doch kan hieruit niet blijken dat u deze ook liet onderzoeken in het lab in Kairouan. Dat u geen bewijs kan voorleggen van de onderzoeken in het lab in Tunesië waardoor politiechef M.a.A. getipt werd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen, te meer omdat u zelf verklaarde een certificaat van afgifte te hebben verkregen van het lab in Kairouan (NPO, p. 20).”*

Bovendien strookt verzoekers repliek niet met zijn andere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. In de repliek stelt verzoeker dat de expert de politiechef heeft gecontacteerd toen de stenen nog in het lab waren terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud zijn verklaringen hieromtrent juist had aangepast en had gesteld dat de expert de politiechef pas heeft gecontacteerd nadat verzoeker de stenen was gaan ophalen in het lab. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het volgende:
"*U legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de expert van het lab zijn familielid contacteerde. U stelt initieel dat de expert politiechef M.a.A. inlichtte over de stenen en de diamant tijdens de periode dat uw stenen in het lab waren (NPO, p. 15). Gevraagd waarom zij toen niet gewoon de stenen in beslag namen, gezien de macht van de politiechef, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat de expert politiechef M.a.A. pas informeerde nadat u de stenen was gaan ophalen in het lab (NPO, p. 20). Dat u uw verklaringen aanpast na confrontatie brengt de geloofwaardigheid van uw problemen verder in het gedrang.*"

4.4.3. Inzake de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker en zijn familieleden pas in 2026 een advocaat inschakelden om verzoeker bij te staan in Tunesië, wordt in het verzoekschrift volgende repliek gegeven:
"Er was door de problemen en het vertrek van verzoeker uit Tunesië jarenlang een slecht contact met zijn familie. De familie houdt verzoeker verantwoordelijk voor de dood van zijn moeder. De broers van verzoeker zijn gehuwd, wonen elders en leiden hun eigen leven. Verzoeker heeft pas in 2026 aan zijn zus gevraagd om tussen te komen en een advocaat te contacteren, niet voor zijn strafrechtelijke verdediging – de veroordeling was reeds lang definitief – maar omdat hij een kopie wenste te krijgen van zijn strafrechtelijke veroordelingen."

Deze repliek geeft nog steeds geen valabele verklaring waarom verzoeker niet zelf een advocaat inschakelde terwijl er al veel vroeger aanleiding was om juridische bijstand te verzoeken vermits verzoeker in 2024 bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar en, in beroep, tot een gevangenisstraf van 20 jaar. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht het volgende gesteld: "*Het is weinig aannemelijk dat u en uw familieleden pas in 2026 een advocaat inschakelden om u bij te staan in Tunesië. Zo zegt u tijdens het interview voor het CGVS op 24 juli 2026 dat u ongeveer een maand eerder voor het eerst in contact werd gebracht met een advocaat die door uw familie aangesteld werd (NPO, p. 5, 6). Nochtans was er al veel eerder een aanleiding om juridische bijstand te verzoeken; u werd immers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar, mede doordat u geen gevolg gaf aan de convocatie en de (valse) verklaringen van politiechef dat u zich nog in het land bevond (NPO, p. 5, 11). Gevraagd waarom u geen advocaat inschakelde na uw eerste veroordeling legt u dit niet uit, en antwoordt u dat niet u, maar uw familie een advocaat in dienst nam (NPO, p. 19). Ook wanneer u wordt gevraagd of u vanuit het buitenland probeerde om een advocaat te contacteren zegt u slechts dat u toch niets kon doen en dat de rechter de verklaringen van politiechef M.a.A. geloofde dat u nog in het land was (NPO, p. 19). Deze uitleg kan niet verklaren waarom u en uw familieleden dan anno 2026 juridische bijstand verzochten, nadat u ook in beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u en uw familieleden in een goede financiële situatie verkeerden, waardoor aangenomen kan worden dat jullie reeds in de mogelijkheid waren om een beroep te doen op een advocaat vanaf het begin van uw gerechtelijke problemen (NPO, p. 8, 9)."*

4.4.4. Inzake de vaststelling dat verzoekers houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging omdat hij reeds bekend was met het gewelddadig verleden van politiechef M.a.A. en bijgevolg kan verwacht worden dat hij de bedreigingen vanaf het begin ernstig zou hebben genomen, wordt in het verzoekschrift volgende repliek gegeven:
"Verzoeker zag er eerst geen graten in, want hij stond recht in zijn schoenen. Verzoeker heeft de bedreiging echter wel ernstig genomen, zodra deze concreet werd en hij persoonlijk aangevallen werd. Hij had daaromtrent een klacht ingediend bij de politie. Daar werd hij echter niet ernstig genomen; de agenten namen hun baas in bescherming. Verzoeker had toen door dat hij met een ernstig probleem zat."

Deze repliek herhaalt verzoekers eerder afgelegde verklaringen en werpt geenszins een ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing: "*Uw houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging. Zo was u vóór uw eigen problemen met politiechef M.a.A. op de hoogte van zijn reputatie en macht (NPO, p. 16). U verklaart dat hij een welgekend persoon is omdat hij tijdens het bewind van president Ben Ali mensen folterde, hij een rol speelde bij een veelbesproken moord, en hij betrokken was bij omkoping en alle mogelijke vormen van corruptie (NPO, p. 15, 16).*
Het is dan ook weinig aannemelijk dat u, nadat hij u sinds februari 2021 begon te bedreigen en frequent de woningen van u en uw familieleden en uw eigendommen begon te doorzoeken, zich er pas begin mei 2021 bewust van werd dat hij het ernstig meende nadat hij u aanreed, zoals u verklaart (NPO, p. 21). Van een persoon die reeds bekend was met het gewelddadig verleden van politiechef M.a.A., kan verwacht worden dat hij deze bedreigingen vanaf het begin ernstig zou hebben genomen."

4.4.5. Inzake zijn inconsistente verklaringen over de bewoning van de familiewoning waar verzoeker de stenen en de diamant vond, de bezoeken van politiechef M.a.A. aan de familiewoning anno 2021 en het overlijden van zijn moeder, wordt in het verzoekschrift volgende repliek gegeven:
"*Dat is een schijntegenstelling; er zijn namelijk twee woningen naast elkaar: de eigenlijke ouderlijke woning en de woning ernaast die ook eigendom was van de familie. De naastgelegen woning was geërfd door de zus van verzoeker nadat zijn vader was overleden. Zijn moeder kon bijgevolg in 2019 effectief bij zijn zus gaan inwonen, op zeer dichte afstand van de ouderlijke woning. De politiechef M.a.A. wist uiteraard waar iedereen woonde, zodat hij de moeder van verzoeker bleef lastig vallen in de woning van zijn zus."*

De Raad merkt op dat de *post factum* verklaring in verzoekers repliek, met name dat de woning van zijn zus naast de ouderlijke woning zou hebben gelegen en dat zijn moeder sinds 2019 bij zijn zus zou hebben gewoond, geenszins zijn eerder afgelegde inconsistente verklaringen kan rechttrekken. In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende gesteld: "*U legt inconsistente verklaringen af over de bewoning van de familiewoning waar u de stenen en diamant vond. Eerst stelt u dat uw moeder in november 2021 overleed aan een hartaanval omwille van de aanhoudende bezoeken van politiechef M.a.A. aan de familiewoning (NPO, p. 5). Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat zij er in die periode nog verbleef. Later stelt u echter dat uw beide ouders reeds overleden waren, met de sluiting van de familiewoning als gevolg, toen u er in februari 2021 renovatiewerken uitvoerde (NPO, p. 11, 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat uw moeder al zeker sinds 2019 bij uw zus woonde omdat ze ziek en oud was (NPO, p. 13). Deze uitleg is onverenigbaar met uw eerdere verklaringen over de bezoeken van politiechef M.a.A. aan de familiewoning anno 2021 en het verband met de dood van uw moeder."*

4.4.6. De motieven inzake de door verzoeker neergelegde stukken worden in het verzoekschrift geheel ongemoeid gelaten waardoor deze, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal worden overgenomen door de Raad.

4.5. Het geheel aan voormelde bevindingen acht de Raad voldoende determinerend om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, (A), 2 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 15, a) en b) van Verordening (EU) 2024/1347.

4.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in het land en de regio van herkomst van verzoeker actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van hem geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

4.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
D. D'HONDT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
D. D'HONDT	V. HOEFNAGELS